

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at two shillings a year, payable in advance.

[Vol. VII. No. 9] Thursday, May 13, 1847. [வெள்ளி 13 நாள் 1847 ஆம் ஆண்டு மே 13 நாள்]

TERMS OF THE PAPER.

The Terms of the Paper, will be half the former charge or of two shillings a year.

Prepayment will be required in every case.

To Subscribers who receive the Paper by mail, the terms will include the postage, which we are obliged to prepay at the rate of one penny each number. To them therefore, the price of the Paper will be—four shillings a year.

The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by five subscribers uniting their subscriptions and remitting them together in a single pound note.

The names of Subscribers will be published; and all receipts of money will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.

Subscribers on the Continent may receive the paper at four shillings a year; their papers having to be sent by mail, and a postage of one penny, being prepaid on each. This is exclusive of Continental postage.

Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.

Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of one penny and a half each line, reckoning the type at Brevier size or seven and a half lines to an inch.

All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.

Communications should be post paid to receive attention.

SHINDICOOLY—Mr. W. SANTIAGOPIILLY.

POINT PEDRO—Mr. G. H. HALLOCK.

JAFFNA—THE MISSIONARIES.

TRINCOMALIE—Rev. J. GILTON.

BATTICALOE—Rev. J. GILLINGS.

MADURA—Rev. C. F. MUZZY.

DINDIGUL—Rev. J. RENDALL.

TRANQUEBAR—Mr. G. W. COE.

MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

கனம் பொருந்திய ஐயாவே,

முதன்முறையாக வித்தைப் பிரசுரித்த பண்ணவும்—இன்னும் சாத்திரங்கள் கோவைபண்ண யான் அன்புடன் தங்களுக்கு அனுப்பக் காத்திருக்கிறேன். பிழைகளிருந்தாற்றிருத்திகொள்ளவும். இப்படிக்குத் திருக்கோணைமலை, மா. முத்துக்குமாரு.

குண்மமெட்டின் குணமும் மருந்தும்.

ஆதியங்கடவுளே ந்தையடிமலர்வணங்கீழாது—தீது செய்துண்மனோயின் செய்கையையுரையாயென்ன—வோதியகுணமும் பேருமுயர்பெறு மருந்துமாதீ—வேதமதறியாளு அன்னவன்மொழிந்தவாரே. க.

வருத்தியவாதகுண்மம் வலியதோர் பித்தகுண்மம்—முருத்தெழு சத்தி குண்மமோதியகபாலகுண்மம்—பெருத்தெழு வலகுண்மம் பேர்ந்தீடவலிக்குங்குண்மம்—மரத்த மாங்குண்மத்தோடேயொருகுண்மமாகவெட்டே. உ.

எட்டெனும் குண்மந்தன்னலெரிகுண்மம் வலியின் குண்ம—மொட்டியகபாலகுண்மமுடன்வாத குண்மம் தீரா—மட்டவிறகுணமென்றதோர் குண்மனன்குள்—தீட்டமாய்தீநீருமென்று சீவபரனுரைத்தவாரே. ஈ.

வாதகுண்மம்.

ஈரலும் நெஞ்சும் பற்றியெரித்தீடுமொழியும் காலும்—கார்செறிகபாலந்தானும் கனத்துடன் புரட்டுஞ் சத்தி—நேர்படக்கிறுகிறுத்து நனைவறக்குடல் வலிக்குடம்—வார்ப்பெழுமலையாய்குண்மவாதமாங் குணங்கண்டாயே. ச.

சந்துகநுணர்ந்துபற்றித்தழலெனவயிறெரித்தே—யந்தகாரணங்கடன்னல்திகமாய்ச் சரிவராதை—வந்துதான் தோன்றாமாசில் வகைபடுவாதகுண்மம்—மந்தமாமுன்வன்சொன்ன வாயுறுவேதமாமே. சா.

உள்ளியாராறுபலத்தினொன்றுசுக்கீந்துப்போடு—தெள்ளிடுஞ் சித்திரமுலி சிறந்தசாரணை வேர்வீழி—கொள்ளவே நெய்யின்வெந்து கொண்டிடில் வாதகுண்மம்—மெள்ளவே பித்தகுண்மம் மீறமென்றருளிச் சொன்னார்.

பித்தகுண்மம்.

உண்டியை மறுக்கையாலுமுண்டி நெஞ்செரிக் கையாலும்—பண் டுமுன் பழவலத்திற்பத்தியஞ் சேர்த்தலாலும் டின் டிநெறத்தெருத்துவயிற்றையே வலிக்கையாலும்—தண்டியபித்தகுண்மந்நான் செய்யும் குணங்கண்டாயே. எ.

தலையுங் கனத்துள்ளோங்காளந் தறுகாய் மந்தம் வாயுறல்—நிலையுங்கெடவேகிறுகிறுத்து நின்றேவெயர்த்துநெஞ்செரித்துக்—கொலையுஞ்செய்யும் பித்தகுண்மங்கொள்ளும் குணங்கரிதுவென்று—கலையா

ல்வல்லதமிழ்வாணர்கண்டேபெருகப்பேசினரே, அ. குண்மங்காணும்பொல்லாது கொடிய நோய்தான் துதனக்குக்—கண்மங்காணுஞ் செய்வீரார் கள்ளிப்பாலும் ந்துப்புந்—தென்னங்காயிற் பொரித்தெடுத்திச் சேரச்சுட்டுத்தாளாக்கிப்—புண்வணக்காய்த்தவணக்கொள்ளம்போதும்பித்தகுண்மமதே. சா.

சத்தி குண்மம்.

மயங்கும் வெளுக்கும் மேனவாய் மிகத்தண்ணீருறுந்—தியங்கீடச்சத்திபண்ணித்தட்டுக்கடாநெரிக்கு நெஞ்சுபயங்கெடவணவொட்டாதுபயித்தியம் குத்துதோன்றித்—தயங்கியசத்தி குண்மம் தான்வருந் துடங்கண்மாதே. ய.

நெஞ்சையெரித்துப் பிளித்தாக்கல் நின்றேயுதரம் பொருமலுமாய்த்—தஞ்சமறவேசத்தியுமாய்த்தறுகாய்த்தறுகாய்மலந்தீயு—மஞ்சும்பித்தவாதமுமாதிகப்படவேவாதபண்ணுஞ்—நெஞ்சொற்றிடவேசத்தி குண்மம் செய்யுங்குணத்தைச்செப்பினரே. யக.

பஞ்சதாரைநாகமுஞ்சுபருத்தமதரம் முக்கமுஞ்சு—இஞ்சித்தீர்பலிருகமுஞ்சு யேலந்தானுமொருகமுஞ்சா—யஞ்சுங்கூட்டிப்பொடி செய்தேயாவின்பாலிற் குடிப்பிரால்—மீஞ்சும்பித்தகு சத்தி குண்மம் விரைவாயோடும்மெல்லியலே. யஉ.

இன்னும்வரும்.

சாதிவத்தியாசத் தவறைப்பகர்தல்.

தாரகையே, நீ பல முறைகளிலும் சாதிவத்தியாசம் இடையிட்ட வைப்புக்கட்டென்று சாதித்தாய். சாத்திரச் சித்தமாய் எவர்க்கும் போதித்தாய். அதைக்கண்டு சீலர் வெறுப்படைந்ததன்றி அப்படியல்லவென்று மறுக்கவில்லையே. ஆகச்சே சாதிவத்தியாசம் தவறென்று சகலருக்கும் விளங்கும். இப்போது நானும் சாதிவத்தியாசம் இடையிட்ட வைப்புக்கட்டென்று சாதித்திரச் சித்தமாயல்ல, அதை உண்டென்றுகொண்டாரும் விண்ணுடைய செய்கைகளினாலேயும் சீலசாட்சிகரத்த துணிந்தனன். எவ்வளவென்ன, திருக்கோணைமலையிலேயிருப்பவர்களின் சீலர் தங்களைத்தானே சாதிமாண்கொன்றும் சாதித்தவலைவர்களென்றுஞ் சாதித்தும் தங்கள் சாதிவத்தியாசச் சட்டத்தீடத்தை மீறிச் சிறிதுபணஞ்சம்பாதிக்கும் பொருட்டாய் தாங்களிழிதலமென நிந்தனைசெய்கிறவர்களிடத்திலும் சிறிது கைக்கூலி வாங்கிக் கொண்டு அவ்விழிதலத்தோர் வீட்டிலும் தாங்களும் பொசித்துத்தங்களுக்குள் சுட்டுப்பட்டவர்களையும் பொசிக்குச் செய்கிறார்கள். அப்படிச் செய்ததில் அவ்விழிதலத்தவர்கள் திருத்தியடையாத்திருந்தால் மேலாகவும் சீலபணங்களை வாங்கிக்கொண்டுதங்கள் பெம்பெண்டாட்டிகளையும்போய்ப் பொசிக்குகிறார்கள். இதுவும்ன்றித் தங்கள் இனஞ்சனமாய் இருப்பவர்களின் சீலர் வறியவர்களானால் மெல்லமெல்லத் தள்ளிச் சிறிது காலத்தில் அவர்கள் வறுமை நிலத்திருந்தால் தங்களினமல்லவென்றும் இழிதலத்தோடொன்றும் சாதிக்கிறார்கள் இப்படிச் செய்வது சரியல்லவேயென்று ஆறுஞ்சொன்னால் அவர்களுக்குள் இருக்கும் சீலபடிப்பாளிகள் சாதிப்பாண்டொழிய வேறில்லைத் தானாயில் நீதிதவறு நெறிமுறைமெனசாதித்தனில் இட்டோர் பெரியோர் இடாதோர் இழிதலத்தோர் பட்டாங்கிலுள்ளபடி—என்றசெய்யுணர்ச் சொல்லி இதன் கருத்தென்ன பிழைகளுக்கும் காசு கொடுத்தவன் பெரியவன் கொடாதவன் கொடுக்கக் கூடாதவன் எல்லாம் இழிதலத்தோடொன்றும் சாதிப்பார்கள். ஐயோ! தாரகையே சாதிவத்தியாசமெங்கே? சாதித் தவலைவர்களெங்கே? சாதியோடு பணஞ் சார்ந்த பதமெங்கே? சாதிநிக்குத்த குதமெங்கே? எல்லாம் மாய்கை. எல்லாம் பிராந்தி. இதைப்பற்றி உன்கருத்தையுமெனக்குரை. உனக்குச் சொல்லவர்கள் கருத்தையும் தாரகையில் வரை.

தீருக்கோணைமலை அளசமம் | இப்படிக்கு ஆண்டு, சித். மா. யடு. தே. | ஓர்யாழ்ப்பாணம்.

What is the meaning of Paradam and Ramayanam.

ஓய்! பத்திராதிபதியே, பாரதமென்பதென்ன— அவற்றுள் பதினாலாம் போர்ச்சருக்கத்தில் செய்யுளில் “பதிட்டிரம்பிறந்த” வென்றதில் பதிட்டிரமென்பதென்ன.— இராமாயணமென்பதென்ன? இவைகளுக்குண்மைப்பொருள் கூறமின்.

இப்படிக்கு சொற்பொருளாராச்சியார்.

(Grammatical Query.)

தாரணியோர் மெச்சுந் தரும் நிறைக்கின்ற துரை மார்கள் சீரோ ரத்தன மைநர்த்துரைக்கு—நாரணியர் (ரோன் சீந்நதைமகிழ்ந்தயிர்கைச் செவ்வெனூர்த்திப்பெய வந்தவனகடந்தேன் மகிழ்ந்து.

குறைவில்வாய்மையும்வணக்கமுங் கோதறுகுணமு நிறையுமாயுமிக்கமுங் கொடையுந்நெறியும் பொறையும்வீரமும்போதமுந்நீரும்புகழும் மறையுமோங்கீடவளர்துரைமைநர்வாழியவே.

திருவளருலகீற் செறியிருணூர்ப் பொருளே வைகவாயும் பொலிவொடுவிளக்கும் பகலின்வீனங்காப் பலகலமதீயம் மாசறவளங்கவு மன்னுயிர்த்துயிராந் தேசவையுணருஞ் சிறந்தநன்மார்க்கங் காட்டவுமெங்குங் களங்கமின்மதத்தை நாட்டவுமெமோர் நயந்துளங்கொள்வான் வெள்ளியைநடாத்தி மிகத்தயையுரியுந் தெள்ளியநீபுண சீகாமணிப்புலவீந் தத்துவமுணருந் தணிகைமடாதிப்பன் சத்தெனும்வீர சைவகுலேசன் காசினியிடத்திற் கந்தப்பதேசிக நற்றவத்துத்த நாற்கவிராசன் விசாகப்பெருமான் மிகவருள் கூர்ந்துள்ள ணிசாவகன்றிடவே நீகிழ்த்தியந்நூற் காண்டிகையுரையிற் காண்டனன்கண்டும் வேண்டினென்றெளிய மிகமனமகிழ்ந்தே.

எழுத்தியல், எ. சூத்திரம், “இடுகுறிகாரணப் பெயர் பொதுச்சிறப்பின” என்றெய்திய சூத்திரத்திற்கு அவர் செய்தவுரையின் முக்கண்ணென்பது காரணங்கருதிய வழி மூன்று கண்ணையுடையவிராயகமுர்த்த முதலாகிய பலர்க்குஞ் சேறலானும் காரணங்கருதாத வழி இடுகுறியளவையாய்ப் பரமசிவனுக்குச் சேறலானும் காரணவிடுகுறியாயிற்றென்பதின் கருத்து என் புல்லறிவுக்குப் புலப்படாமையானுங்கள் பத்திரிகையின் வழியே கற்றறிந்தோர்களுற்றுணர்ந்தீடுவானுணர்ந்துத்தந்தனன் மிகவெண்மனவையமகல்வினதெனவுரை இப்படிக்கு

தூயசமவ்று சித்திரையி | பேரம்பலதேசிகரின் நயவ. திருக்கோணைமலை. | மாணுக்கரிலொருவ குகிய பெ. மயில்வாகனன்.

From Wesley's Hymns.

21st Hymn—“Ye simple souls that stray.”

ஞானப்பாட்டுக்கள்.

க. சீவனும் மெய் வாழ்வும் அடைவிப்பதான சமாதானந்தரும் மார்க்கம் தப்பிச் செல்வோரான; பேதைகளே நீங்கள் ஏன் ஞானம் வெறுத்து நல்லோரை நீதிக்கீழர்கள் தீக் குழிக்குச்சென்று?

உ. எங்கள் சீவர்களும் பேதமை தன்பமே; எங்கள் உயிர்போதுங்காலம் மக்கியமறந்தே. நோய் இடர் சகித்து இகழப்பட்டோராய் புலம்புவோர் இல்லாதோராய் சாவோம் பூமிவிட்டு.

ஈ. உலோகத்தால் எளியோர் புத்தியற்றோர்கள் நாங்கள் எண்ணிக்கொள்ளப்பட்டோர் ஆனாலும் அதிக நன்மையானவைகள் ஆவியால் அறிந்தோர் மீட்பர் எங்களை இராசாக்கள் ஆசாரியராக்கினார்.

ச. இரட்சகரின் அன்பு மானாத பொக்கிஷம் சீவ ஊற்றினால் நெஞ்சுக்குச் சந்தோஷம் பெருகும்

ஞானம், தயை, பவல்
அவரால் அடைவோம்
துக்கப்படுவோராய்க் கண்டும்
என்றும் மகிழ்க்கோம்.

௫. துதர் நம்மைக்காக்கும்
பணிலைகாரர்
மோட்சபாதையில் நடக்கும்
நம்மையேந்திப்போவோர்
தேவனே நமக்கு
பிதா நாம் புத்திரர்.
கீறிஸ்துநாதரும் நமக்கு
உத்தமசீனேகர்

௬. நாம் தேவ சாயவல
அணிந்து ஒளிர்வோம்.
கீறிஸ்துவடனே வேண்ணுடை
உடுத்துநடப்போம்.
நாம் வெள்ளையங்கியைத்
தரித்தோராய் நிற்போம்.
தேவமைந்தராய் முடியை
பூண்டிலகாளுவோம்.

உதயதாரகை.

யாழ்ப்பாணம், ஆறாசனம் (ஹ). வைகா. மீ யகவ.

விவேகிக்கான புத்தி.

உன் பையிலே பணமிருக்கையில் நீ பட்டகடனையிறுக்கத் தைரியப்படு. உன் கண்களெவ்வளவு இச்சைகொண்டாலும் அவசரமில்லாத பொருளைத் தேடிச் செய்யாமலிருக்கத் தைரியப்படு. தேள்வையான வேளை பேசு. மற்றும் படி பேசாதிருக்கத் தைரியப்படு. அலங்கீருதமான புடைவை அணிந்திருக்கிற ஒரு ஐசுவரியவாணுடன் நீ இருக்கச் சம்பவித்த பொருளைத் தரும் புடைவை யணிந்திருக்கமுன் சீனேகிதவணப் புறக்கணியாமல் அவனுடன் பேசும்படி தைரியப்படு. நான் வறியவனென்று சொல்லி மறுபேரிடம் வாங்கி உண்ண உடுக்கத் தைரியப்படு. நல்ல நியாயமான மரணசாதனைப் பண்ணி வைக்கத் தைரியப்படு. நான் ஏன் உனக்குக் கடன் கொடுக்கக் கூடாதென்ற நியாயத்தைச் சற்றும் ஒளியாமற் சொல்லத் தைரியப்படு. உனக்கீழ்மடமான சீனேகிதனுக்கு நன்னெறியில்லையென்று உனக்குத் தீட்டாமல் தைரியவந்துதானால் அவன் சீனேகிதத்தை விடத் தைரியப்படு; ஏனென்றால் ஒரு சீனேகிதன்படும் உபத்திரவங்களுக்குப் பங்குள்ளவனையென்ற அவன் செய்யும் பொல்லாங்குகளுக்குப் பங்குள்ளவனல்ல. என்ன விதமாயிருந்தாலும் நாணயத்தைச் செலுத்தவும் செலுத்துவிடவும் நாணயத் தப்பையும் இரண்டுகத்தையும் விரோதித்தோழிக்கவர் தைரியப்படு. புதுப் புடைவை வாங்கிப் பூட்டுக் கழிவுருளவும் பழம் புடைவையைத் தரித்துக்கொள்ளத் தைரியப்படு. மனிதனுண்ணச் சாசம்பண்ணி நகைத்தாலும் உண்ணப் படைத்தவர் கட்டளைக்கமையத் தைரியப்படு. சகலவித ஆடம்பரத்தைப் பார்ச்சீலும் சுகமே போதுமென்று தெரிந்துகொள்ளத் தைரியப்படு. நான் விவேகியென்று கள்ளத்தனமாய்க் காட்டிச் சங்கையடைகிறதிலும் நான் அவிவேகியென்று அறிக்கையிடத் தைரியப்படு. உன் தகுதிக்குத்தக்கதாக உன் சீனேகிதருக்கு விருந்துகொடுக்கத் தைரியப்படு. உன் தகுதிக்கு மிஞ்சிச் செய்யப் பிரயாசப்படாதே. சகலருக்கும் நன்மையுண்டாகின்றபுதினத்தாருக்குக் கையொப்பம் வைத்து வாங்கி அதற்கு வருடாந்தம் முன்னீதாகப் பணங்கொடுக்கத் தைரியப்படு.

யாழ்ப்பாணம்.

இற்றைக்குச் சிறிது நாட்களுக்குமுன் வட்டுக்கோட்டையில் நானுபேர் திருச் சபையிற் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டார்கள். அவர்களில் ஒருவன் முன்னே உரோமான மாரக்கத்தவன். சபையிற் சேர்ந்ததின்மீதும், அவன் உறவுமுறையார் சீனேகிதர்கள் அவனுக்குப் புறப்பல தொந்தரகைகளை வருத்துவித்தார்கள். நியாயப்பிரமாணப்படியெண்ணக் கொண்டு போடாதிருந்தால், ஐயோ! நான்ல்லோ உன்னைக் கொன்றுபோடுவேனென்று பிறகிட்ட சஞ்சீகையில் ஒருவன் சொன்னது, அது இவன்தான். மற்றவன் குணப்படவந்ததற்கு வட்டுக்கோட்டையிற் காஸ்திரப்பள்ளிக்கூடத்திற்குப் பிதா அவன் மகனான சாரணம் இவன் தன் அருமையான பிதாவைக் இரட்சிப்பவழியையடையவுந் கீறிஸ்துநாதரை நம்பவும் போதிவித்துவந்ததுமன்றிப் புதியேற்பாட்டை வாசிக்கவும் அவனுக்குப் பழக்கவிட்டான். மற்றவர்களானுடேபும் சாத்திரப்பள்ளிக்கூடப்பின்கள்கள்.

சென்னப்பட்டினம்.

சென்னப்பட்டினத்திற் பிறிச் சேட்சு என்னும் பள்ளிக்கூடத்திற் படிக்கின்ற ஐந்து பெண்பிள்ளைகள் ஞானஸ்நானந் தங்களுக்குக் கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதன்மீதும் அவர்களிலிரண்டுபேர் தங்கள் வீடுவாசல்களை விட்டு ஒளித்துப் போய்க் தருமாரிடம்போயிருக்கிறார்கள். இன்னும் இவர்களிலொருத்தியுடைய உறவின்முறையார் இவளைப் பிடிக்கும்படி மறியற்கடதாசீயேடுத்துக்கொண்டுவந்தார்கள். இவளைப்பிடித்துக் கொட்டுத் தலத்துக்குக் கொண்டுபோய் அவ்வீடில் இவள் காரியத்தை விளக்கினவேளையில், தான் கீறிஸ்தவளாகித் தனதாத்தும இராட்சிப்பைப் பெற்றுக்கொள்ள விரும்பமாயிருக்கிறாள் என்று வெளியரங்கமாய்ப் பிரதிக்கணபண்ணினார். இது காரியத்தைக் கோட்டாரினிங்கி வகுநீவேளையில், அவளுடைய சகோதரரிலொருவன் பசாசுத்தன்மையுள்ளவனாய் எழும்பி அவளைக் கழுத்திலே பிடித்துத் தள்ளித் திருக்கக் கொல்லப்பார்த்தான். இதன்மீதும் அன்றைத்தினங் கோட்டிலே பெரிய அமளியுண்டாயிற்று. அவளைப் பிடித்து மறியற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இவளுடைய காரியத்தை இன்னும் பெரிய கோட்டில் விளங்கித் தீர்மானம் பண்ணும்படி தவணைபோட்டிருக்கிறார்கள்.

சினத்துச் சண்டையும் அத்தாலுண்டான சமாதான உடம்படிக்கையும்.

புத்தம்பண்ணச் சற்றுமுன்னமேயல்லாமல் மற்றும் படி புத்தம்பண்ணும் நோக்கம் யாதென்று இங்கிலீசுகாரருக்காகுதல் சீனருக்காகுதல் தெரியவாயில்லை. முப்பத்தாறு மணித்தியாலத்துக்குள்ளே போக்கு காந்தன் நகரியிலுள்ள ஆற்றிற்கட்டப்பட்டிருந்த சகல பிரதான கோட்டைகளைல்லவற்றையும் பிடித்துவெடிமருந்துச் சாலைக்கு நெருப்புவைத்து எண்ணூற்றிருபத்தேழு பிரங்கித்திருவாயில் ஆணைவைத்திருக்கவிட்டார்கள்.

சீனஇராசனும் புத்தத்தைப்பற்றித் தனக்கொரு செய்தியும் முன்னீதாக வரவிடாமல் நினையாத பிரகாரம் போர் பண்ணலாமாவென்று மெத்தக் குறையாய்ப் பேசினார். காந்தன் நகரியைக் கொள்வாயிட்டுப் பிரயெத்தனங்களைப் பண்ணி இங்கிலீசுகாரர் பிடியாதபடி பண்ணிக்கொள்ளச் சீனர் கூடியளவு தெண்டித்துப்பார்த்தாலும் கூடாற்றிச் சீனாட்டிச் சிறிது சனத்தகை இழந்ததினால், கடைசியாய் அவர்களில்கில்காரருக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவர்களுடன் பின்வருஞ் சமாதான உடம்படிக்கையைப் பண்ணினார்கள். அதாவது;

கவது. இன்றுமுதற்கொண்டு அதுவறு சித்திரைமாதம் ஆறந்தேதி தொடுத்து இரண்டுவருடத் தவணையிலே, இங்கிலீசுகாரருக்குப் பதிகள் காந்தன் நகரியில் வியாபாரம் முதலியவைகளைச் செய்துகொள்ள இடங்கொடுக்கவும்,

உவது. மேலும், எங்கிராசாத்தியின் பிரசைசுகர் சகலரும் யாதொரு புறமும் நெருக்கிடையின்றி அடுத்த நாட்களின் சரிசுகத்துக்காக அல்லது வேட்கை விளையாட்டுக்காகப் போக்குவரத்துப் பண்ணலாமென்றும், அப்படிப் போக்குவரத்துப்பண்ணும் வேளையிலே எவரென்குதல் அவர்களுக்கு ஏதாந் தொந்தரவுசெய்யச் சம்பவித்தால் அவர்கள் கடுர ஆக்கிணக்குடலாக்கவேண்டும்,

நவது. பிறகிட்ட ஐப்பசிமாதத்தில் கப்பலாளிகளிலும், பங்குனிமாதம் பன்னிரண்டாந்தேதி கறுநல்ல செல்லியென்பவரிலும் மற்றும் பெயரிலுஞ் சருவி இடையூறுபண்ண எத்தனப்பட்டவர்களைப் பிடித்துக்காந்தன் நகரியிற் கொண்டுவிடும் அங்கே இராசாத்தியின் தானுத்தியனுப்பின உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு முன்பாகச் சகலருக்கு முன்மாதிரியாகத் தண்டனை செய்யவேண்டுமென்றும்,

சவது. இங்கிலீசுகாரவியாபாரிகள் குடியிருக்கவுஞ் சாமான்களைவைக்கவும் வீடுகளைக்கட்ட ஆற்றுக்கருகே வாடகையாகப் போதுமான இடத்தை இராசாக்க கொடுத்ததன்பிற்பாடெயல்லாமல் மற்றும் படியவர்காந்தன் நகரியைவிட்டு அப்புறப்பட்டகூடாதென்றும்,

ருவது. பிறதேசவியாபாரிகளுக்கு இடத்திற்குருகே தேவாலயத்தைக் கட்டவும் உகாம்பே நகரியில் மரித்தோரை அடக்கப்பண்ணவும் இடங்கொடுக்கவேண்டுமென்றும்,

சுவது. இரண்டுதோட்டங்களுக்குமீடையே பாலமும் வீடுக்கட்ட இடங்கொடுக்கவேண்டுமென்றும்,

வது. சகலமான பெயர்களுக்கும் வசதியாகச் சந்தடியில்லாமல் நிறுத்தும்படி, வியாபாரவீடுகளுக்குமுன்னையிருக்கும் ஆறுநதி முதலியவைகளில் உள்ளவர்கள் நல்லாதபடி மறிக்கவுந் தீர்மானமாகச் சமாதான உடம்படிக்கை பண்ணப்பட்டது.

காகிதப்பிரத்தியுத்தரம்.

“யாழ்ப்பாணஞ் சீதாரியில் வாசம்பண்ணுங் குடிசனங்கள்” எனக் கையொப்பம் வைத்தவர்களுடைய பிராதையிட்டு உதயதாரகை மூலமாய் ஒன்றுஞ்செய்துகொள்ள முடியாது. ஏனென்றால் அவர்கள்கடித்தல் இரண்டொருவருடைய நடையைப் பற்றி மகாபாரமாய்க்காட்டியிருக்கின்றது. மெழுகு வியாபாரம்பண்ணி அத்தாற் சீவனந்தேடிவந்த ஏழை மனிதன் அடைந்த நட்டத்தைப் பற்றி நங்குள் சகலருந் துக்கப்பட்டவேண்டியது. இந்த ஏழைமனிதன் இவ்விதமாய்த் தன் வியாபார நிமித்தம் நட்டமடைந்ததினாலே இனிமேல் அவன் இக்கடித்திற் காட்டிய பேர்களுக்கு விற்றிறத்தில் மகாஎச்சரிக்கையாயிருக்கவேண்டியது.

திருக்கோணாமலையில், ம. ம. மாசீல்லாமணி முத்துக்குமாரு அவர்கள் வீட்டுக்கருகான தெருவண்டையில், காந்தித்தேசையார் முதலிய சிறுப்புச் சுப்பராயப்பிள்ளைக்கும், பாதிப்போடியனுக்குச் சித்திரைமாதம் ஏழாந்தேதி நேரிட்ட தருக்கத்தைப்பற்றித் திருக்கோணாமலையால் வந்த கடித்தத்தைப் பார்வையிட்டவிடத்தில், அதில் எழுதப்பட்டவைகள் மகாதேவியாயிருந்தாலும் அதின் நோக்கம் யாதென்றெழுகு முறையிடுவென்கவிலலை. கீறிஸ்துநாதரில்லாமற் கீறிஸ்துமாரக்கமில்லை. ஆகையால் கீறிஸ்துநாதர்வேண்டாமென்கிற ஒவ்வொருவனுங் கீறிஸ்துமாரக்கத்தைத் தள்ளிப் பகைக்கிறார். அஞ்ஞானமதமானது மெஞ்ஞான மாரக்கமாகிய கீறிஸ்துமாரக்கத்தைப்போலிருக்குதென்றபுதுநியாயமின்றியெண்ணும் மனைவண்ப்பெயல்லாமல் மற்றும் படியவல். ஏனென்றால், என்னெய்யும் தண்ணீரும் ஒன்றுக்கொன்றெவ்வளவு வேற்றுமைப்பட்டதாயிருக்குதோ அப்படியே சீவமதமும் சீறிஸ்துமாரக்கமுமொன்றுக்கொன்று யாதாமொரு சீர்மானமுமில்லாமல் முறையிடுவிரோதப்பட்டதாயிருக்கின்றது. சீவமதம் பசாசைவணங்கவும், மற்றது ஒன்றான கடவுளாகிய கீறிஸ்துநாதரைவணங்கவும் போதிவிக்குது. அது மனிதர் கண்களைக் குருடாக்கி அவர்களை நரகத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோகா, இது பாலிகளுக்கிரட்சிப்பருளச் சகலரையும் நீதிமான்களைக்காக்கப் பிரயாசப்படுகுது. அழகுக்குப்பிடித்த சீவருக்கு வேள்வாபுசுகிறவண்ணமாய் இக்காலத்திற் சீல அஞ்ஞானிகள் கீறிஸ்துவேதாக்கமத்திலிருந்து சீல உண்மைகளைத் தீர்த்துடையெடுத்து அவைகளைத் தங்கள் அஞ்ஞானமென்றனில் கறுப்பிற்குச் சீல அநத மென்மையாக்கப் பிரயாசப்படுகிறார்கள். எவ்வதமும் பூசினுலுமது வெண்மையகொடுக்கமாட்டாது. தேவதாஷணம், கொடுமை, களவு, பகை, கொலை, இடுக்கண், புரளி, அணுப்பு, அந்நீதம், அசுத்தம் முதலியவைகளே அஞ்ஞான மதத்தாலையாயினென்று அனுபோகத்தாலவிட்டியப்பட்டிருக்கின்றது. மெஞ்ஞான அறிவு உலகத்திற்குவைப்பது அஞ்ஞானமற்று நான்சித்துங்கிப்போகின்றது. அம்மாரக்கத்தைக் கட்டின பசாசீல் யாதாமொருசீர்த்துத்தம் அல்லது மாறுதலில்லாதபாதைக்குப் பின்ன அம் மாரக்கத்திலேதும் நன்மையான மாறுதலிருக்கிறதற்கு நியாயத்தைக் காணவில்லை.

“திருக்கோணாமல ஒர் சப்ஸ்கிறைபன்” என்பவர் அனுப்பாந்திகளிலுத்தியோகமாயிருப்பவர்கள் சீல பல களவுகள் துறைமுகங்களிற் செய்கிறார்களென்றும், தன்முண்டைய பிறவுரினுள்ள ஒர் சீனேகிதன் இம்முறை தனக்கானுப்பின நானுபேர்ந்தேங்காயில் ரண்டையெடுத்துக்கொண்டு அதற்குப் பதிலாக இரண்டுமுட்டுக்காய்த்தேங்காய்களைவைத்துவிட்டார்களென்றும் முறையிடுகிறார். இது காரியமுன்னமையாலால், போலீஸ்கோழமலமாக அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு நல்ல பரிகாரங்கொடுக்கும்.

திருக்கோணாமலையில், ம. ம. மாசீல்லாமணி முத்துக்குமாரு அவர்கள் அனுப்பிய சரமகவி அச்சுச்சேர்த்திருந்தாலும் இடமில்லாமையால் மற்றச் சஞ்சீகைக்கென்று நிறுத்தி வைத்துவிட்டோம்.

கொழும்பு.

இலங்கைத்தீவிற்கிராசாவும், சேனாபதியும், மேலாம்படைத்தவலவருமாயிருந்த சீறி. கோலின்கம்பல் அவர்கள் தமது உத்தியோகம்மாரிச் சீமைக்குப் பயனம்போனதால் அவரிடத்திற்கு அவரின்கீழ் கொலொனியற் சக்கிடுத்தாரிடம் பாராதித்த சீறி. மேல் ஸ எம்மேசன் தென்னென்று அவர்கள் இராசாத்தியினிடம் பெற்றுக்கொண்ட அதிகாரத்துவத்தினிமித்தம் இராசாவாக நியமிக்கப்பட்டார். ஆகிலும் இவரிடத்திற்கு லாட்தோற்றிதன் என்பவர் சீக்கிரம் இராசாவாக இலங்கைத்தீவுக்கு வருவாரென்று கொழும்புப் புதினப்பத்திரிகைகளிற் கண்டிருக்கின்றது.

MORNING STAR.

Jaffna, May 13th, 1847.

SIGNS OF THE TIMES.

[Continued from page 31.]

But we must hasten to say a few words, and they can be but few, on the prospect immediately around us. What are the signs in our Eastern skies?

It is related that on a time the competitors for the Sidonian crown agreed that it should be placed on the head of him who might first discern the rays of the sun, on a given morning. They took their position together, and all except one looked earnestly at the East. He kept his eye fixed upon the West, while some wondered, and more mocked at him, as if he had looked at his feet to find his face; but he first of all discovered the light of the sun, shining on the tops of the houses.

We must, we think, look for signs of day principally in the West. But we see, amidst prevailing darkness in the East, some evidence of coming light.

There is no doubt great progress in education, and what is remarkable, in *Female Education* even of *caste girls*. The number under instruction at the Madras Presidency—where a year or two ago there were none of this class—must be 700 or 800, and many more than that at country stations. The English language is rapidly spreading. The light of true science is dissipating much of the mist of heathen superstition and prejudice. Even caste is losing something of its power. Inter-course with foreigners—to speak of no other cause—is breaking down the barriers of custom; and the sons of India are beginning to travel—(Witness Dwarkanath Tagore—who we are sorry to say finished his career in England)—and even to receive education in Europe; as have some medical students, with much honour. The use of the *Press*, even by the Natives, is extending a spirit of discussion and free inquiry, which are weakening the shackles of ignorance.

It may be doing nothing more—or it may—as it probably will, when education is disconnected from religion, lead many to a cold-hearted and unprincipled infidelity which is worse than idolatry—but in some cases it may be hoped Christian instruction, when not given in the course of education, will be superadded from other sources.—In the mission schools the Bible is thoroughly taught; and we learn with gratitude, that it is in contemplation to introduce it into some of the Government Schools. This will be indeed a token for good.

A society of Hindus has been formed at Calcutta to promote the re-marriage of widows, and it is supposed that 50,000 Rupees will be given to the first respectable Hindu who may lead the way in this innovation. An offer was made some years ago of 10,000, which has never been claimed; but the prospect is now brightening.

A Temperance Society on the plan of *total abstinence*, has been formed among respectable natives of Calcutta, which, though confined to one class, is evidently exerting a good influence; and one greatly needed.

There is real progress in preaching the Gospel, and in the work of conversion. We might speak with gratitude of the advancement of true piety among Europeans—clergy and laity—in India, and to a good degree among East Indians; but we confine ourselves to the *Natives*.

The number of missionaries has considerably increased the last year, and there is prospect of still further additions. No less than *fourteen* missionaries from Germany alone are expected at Bombay by the next steamer. From America there have arrived, or are on their way, including three returning missionaries, *seventeen* married missionaries for the Mahrattas and Tamulians only. To the Wesleyans in this District, who previously were thirteen in number, *three* have been recently added. The London Society—reckoning here *thirty* missionaries, has been strengthened in Northern more than in Southern India; but two valuable missionaries who were absent have returned to their stations, and one missionary's wife. The Society for the Propagation of the Gospel and the Church missionary Society, have enlarged their numbers; so that in Tinnevely alone there are *twenty-one* ordained missionaries and as they state, 40,000 Native Christians.

(To be concluded.)

MORAL COURAGE IN EVERY DAY LIFE.

Have the courage to discharge a debt while you have the money in your pocket.

Have the courage to do without that which you do not need, however much your eyes may covet it.

Have the courage to speak your mind, when it is necessary you should do so, and to hold your tongue, when it is prudent you should do so.

Have the courage to speak to a friend in a "seedy" coat even though you are in company with a rich one, and richly attired.

Have the courage to own you are poor, and thus disarm poverty of its sharpest sting.

Have the courage to make a will, and a just one.

Have the courage to tell a man why you will not lend him your money.

Have the courage to "cut" the most agreeable acquaintance you have, when you are convinced that he lacks principle. A

friend should bear with a friend's infirmities but not with his vices.

Have the courage to show your respect for honesty, in whatever guise it appears; and your contempt for dishonesty and duplicity, by whomsoever exhibited.

Have the courage to wear your old clothes until you can pay for new ones.

Have the courage to obey your Maker, at the risk of being ridiculed by man.

Have the courage to prefer comfort and propriety to fashion in all things.

Have the courage to acknowledge your ignorance, rather than to seek credit for knowledge under false pretences.

Have the courage to provide an entertainment for your friends, within your means—not beyond.

Have the courage to take a good paper, and pay for it annually in advance.

HOUSEHOLD LAWS OF HENRY VIII.

The following extract from a MS. relating to the regulation of Henry the Eighth's household, is curious and interesting.

His highness baker shall not put alums into the bread nor mix rye, oat, or bean flour with the same, and if detected, he shall be put in the stocks. His highness' attendants are not to steal any locks or keys, tables, forms, cupboards, or other furniture, out of noblemen's or gentlemen's houses, where they go to visit. Master cooks shall not employ such scullions as go about ill-dressed, or lie all night on the ground before the kitchen fire. No dogs to be kept in the Court, but only a few spaniels for the ladies. Dinners to be at ten, suppers at four. The officers of his privy chamber shall be living together, no grudging nor grumbling, nor talking of the king's pasture. The King's barber is enjoined to be cleanly, not to frequent the company of misguided persons, for fear of danger to the King's royal person. There shall be no romping with the maids on the stair case, by which dishes and other things are often broken. Care shall be taken of the pewter spoons, and that the wooden ones used in the kitchen be not broken or stolen. The pages shall not interrupt the kitchen maids. The groom shall not steal his highness' straw for beds, sufficient being allowed them. Coal only to be allowed to the King's, Queen's, and Lady Maid's chambers. The brewers are not to put any brimstone into the ale." Among the fishes for the table, is mentioned the porpoise; if too big for a horse-load, an extra allowance to the purveyor. "Twenty-four leaves a-day allowed for his royal highness's greyhounds. Ordered that all noblemen and gentlemen at the end of the Sessions of Parliament depart to their several Counties, on pain of the Royal displeasure."

JAFFNA MISSIONARY ALLIANCE.

The Monthly Meeting of the above Alliance was held at Panditeripo on Monday, the 3d inst. The Rev. J. C. Smith presided. There were present 22 members of whom 11 were Ministers.

The addition to the missionary band of the newly-arrived brethren of the American Mission, rendered this meeting increasingly interesting. The Rev. L. Spaulding furnished a brief account of the state of religious feeling in America in reference to the Missionary enterprise, as it had come under his observation, which indicated that the pulse of pious feeling on this subject still beats high, though the exact character of Missionary labour, and the state of Missionary fields is not (Mr. L. stated) fully understood by those afar off, and a pressing necessity still exists for ample Communications from those on Missionary ground relative to the state and progress of Christianity.

The Rev. D. Poor brought forward an instance of a gratifying nature (that is, as it exhibits the force of principle) in connection with the Church at Tillypally, in which one of its members, in receipt of a good salary in a secular situation, voluntarily resigned it for the sake of a more intimate association with the religious community at the above place, though with a smaller stipend.

The Rev. L. Spaulding delivered the afternoon address, discoursing on the character, object, and life of the Christian as set forth in the words of our Saviour in John xvii. 18.

OBITUARY.

THE LATE REV. JAMES WALLACE.—We regret to have to announce the death of the late esteemed Rev. James Wallace, *Wesleyan Missionary to Batticaloa*, which sad event took place at Colombo, on the 21st of last month.

Mr. W. left England in Nov. 1845, in company with two other Missionaries and landed at Colombo in the March following. They arrived at Jaffna on the 4th of April, and on account of the prevalence of the S. W. monsoon, Mr. W. was detained until the 24th of the following month, when he set out for Batticaloa, his appointed station; but the vessel in which he sailed being driven out to sea, (with the circumstances of which disaster our readers are well acquainted,) Mr. W. became violently attacked with dysentery, from which disease he never fully recovered. After above a month's detention at Madras, and an almost equal period at Negapatam, where he suffered a second attack, he at length again reached Jaffna (after an absence of 85 days,) on the 17th of August. Here he remained for some weeks, receiving the best medical advice in the Province, when he again set out for Trincomalie, which place he reached safely, and remained there a few days. On his voyage to Batticaloa, he caught cold, and the day he landed was attacked with fever. The dysentery also now assumed a chronic form, and in order to obtaining the best medical assistance that was available in the island

he proceeded to Colombo, and was advised to take a short trip in the Persia, which was about to sail to the coast to land cargo. This voyage unhappily proved a complete failure, and on Mr. W.'s return, his immediate embarkation for England was deemed indispensable, but before this could be effected, death put an end to his protracted sufferings, and on the above-mentioned date, at the house of the Rev. D. Gogerly, his spirit forsook the shattered tenement, and on the following day, his remains were deposited in the Pettah burial ground at Colombo.

Though short and sad his missionary course, his end was peace, and he is now, we doubt not, landed in that peaceful haven which no storms can ever touch.

N. B. The above melancholy event will be improved in a discourse to be delivered in the Jaffna Wesleyan Chapel, by the Rev. E. J. Robinson, next Sabbath evening, the 16th inst.

INES ON THE DEATH OF THE REV. J. WALLACE.

AND art thou gone, devoted man of God
Whose heart was fervent in the cause of truth?
Touched with a sympathy which knew no bounds,
But by embracing all the human race,
Thy steps were wended here—a distant land—
A land where death's sharp arrows thickly fly.
But nought could daunt thee from thy work of love.
The Saviour's call was heard, "Go preach my truth!"
To every son of man. It was obeyed:
But soon thy work was done,—a few short months,
And death approached and summoned thee away.
But thou wert ready for the change. Sudden,
But not unwelcome was the call. From earth
Thy soul escaped to heaven. From active scenes
Of labour here, to active scenes of bliss
In heaven, thou wert removed. Thy life was short,
But full of faith, and zeal, and crowned with peace.
Thy plans and schemes of usefulness were made
But not filled up. Thy sun went down at noon.
Far from thy friends, and those thou lov'd'st on earth
Thy dying couch they watered not with tears.
No mother's lips pressed thine—no father's heart
Bled o'er thee—no sister's care supplied thy wants.
For thou wert all alone. Yet not alone—
Thy Saviour,—whom thou lov'd'st was there to bless,
And cheer thy heart. His presence gave thee peace,
And holy angels waited on the wing
To bear thy spirit to the realms of bliss
While God proclaimed, "It is enough, well done
Thou faithful soul enter into my joy."
Jaffna, May 1st, 1847

R. F.

INES OCCASIONED BY THE DEATH OF THE REV. JAMES WALLACE.

ADIEU my brother, but a short adieu,
The years which part us will be swift and few.
No sombre cloud surrounds thy eventide,
To hide thy brightness while it swells in pride;
These verses crowd not in a fulsome tier,
A gaudy shroud would but profane thy bier.
"With them who weep I weep" in sympathy;
That is a friend bereaved who loses thee.
I sadly think upon thy day's decline,
Which ends thy sorrow, but commences mine;
What is thy crown, to me a rod appears,
I seldom weep, but thou hast forced my tears;
Then let them flow in tribute to thy worth,
If hearts had tears, such grief must call them forth.
How spotless thy career! how bright its close!
Fair as the Lily! florid as the rose!
How rich the soil where thou didst spread thy root,
So brief a summer, and such copious fruit!
How big with promise thou! how fondly we
Thought all the hopes secure we built on thee!
How soon He called, how soon didst thou obey!
And seek thy Jordan by a shorter way!
Our withered hopes with thee a tomb shall find,
To bud and blossom in a nobler kind;
No more be blighted, and no more be brief,
Nor worn by care, nor be consumed by grief;
The fruit of hope, in that congenial sphere
Abounds, to compensate our losses here.
I hail thee, brother! in thy best estate,
Which I shall share though in the ev'ning late.—
Now reap the harvest of thy youthful years,
Joyful the sheaves whose germ was sown in tears;
From blissful visions joys immortal grow,
The ample wages of thy toil below;
A place in Heaven, near the throne be thine,
A star in glory, shine! for ever shine!

Trincomalie, 27th April, 1847.

PERCY.

MISSIONARY.—*Admissions to the Church*.—Since the publication of our last number *four* persons have been received to the communion of the Mission Church at Batticaloa, on a public profession of their faith in Christ.—One was a Roman Catholic adult, who has suffered in consequence many persecutions from his relatives and acquaintance. This is the man of whom one said, as related in a late paper, "if it were not for fear of the laws, I would kill you."—Another was an adult native, who seems to have been brought to the knowledge of the truth, by the assiduous efforts of his son, a converted youth and member of Batticaloa Seminary, who has not only imparted to his father the knowledge of the way of salvation, and as we may hope led him to believe in Jesus Christ, he has also taught him to read the New Testament.

The other two were pupils connected with the Batticaloa Seminary.

DEPARTURE.—The Rev. R. Pargiter left Jaffna with his family on the 11th inst. for Colombo and Nuera Ellia, to which latter place he has been appointed by the Bishop.

It is matter of regret to his friends that arrangements could not have been made to have secured Mr. Pargiter's services for the benefit of the Tamul of this Province, in whose welfare he feels a deep interest, and among whom his labors hitherto have been very acceptable and useful. We hope the way may yet open for his return to the *Tamil field*, which seems his more appropriate sphere of labor, and for usefulness in which we think he possesses some peculiar qualifications.

MADRAS—Five girls, pupils in the Free Church Institution at Madras have requested baptism and two of them left their houses and sought the protection and care of the missionaries. The relatives of one of the girls by a writ of Habeas Corpus demanded her person. She was examined in Court, and publicly declared her wish to seek the salvation of her soul by being a Christian. In the course of the examination, and in the presence of the Court, one of her brothers, with the spirit of a fiend, seized her by the neck and tried to strangle her. This created a tumult in Court; he was committed to prison, and the case was remitted for further hearing and decision before a full Court.

DEATH.—At Dindigal, on Saturday the 17th April 1847, Anna the beloved wife of Mr. J. D. Kittoo, Clerk in the Garrison office, aged 24 years and two months, leaving a disconsolate husband, two sons and one daughter to bemoan her loss. "Her end was peace."

The *Government Gazette* of Saturday announces a new issue of Treasury Notes bearing date 1st November, 1843, and signed by the Honorable P. Anstruther, F. J. Templar, and J. N. Mooyart.

IMPORTANT INTELLIGENCE FROM CHINA—WAR AND A NEW TREATY

By the kindness of a mercantile friend we have just been put in possession of the Supplement to the *Hong Kong Register* of April 8th 1847—*Obs May 6*.

When the last Mail left Sir John Davis had embarked for Canton with 200 Artillerymen.

Neither English nor Chinese seem to have been aware of the objects of the expedition, until the commencement of warlike operations!

In less than 36 hours all the principal Forts in the Bogue and the Canton River were taken, the Magazines blown up, and 827 pieces of cannon spiked!!!

The Governor was present—Major General D'Aguiar commanded—assisted by Captain MacDougal R. N. The expedition consisted of the *Espiegle* and 3 Steamers, the *Vulture*, *Pluto* and *Corsair*.

Ke-Ying bitterly complained that he had received no notice of the expedition, and said that he was opposed by the people and his fellow Officers. Preparations were made to sack the city of Canton—the people made some resistance and a few were killed but at the last moment the Chinese submitted and the following new Treaty was agreed to.

1. At the fixed period of two years from this day, the 6th April, the City of Canton shall be opened to British Subjects.

2. Her Majesty's Subjects shall be at liberty to roam for exercise or amusement in the neighboring Country without molestation, returning the same day, as at Shanghai; and any persons molesting them shall be severely punished.

3. The aggressors on the Seamen in October last, and on Colonel Chesney and others at Fuh-shan on the 13th March, shall be made examples—the latter being already apprehended will be brought to Canton, and punished in the presence of persons deputed by Her Majesty's Plenipotentiary.

4. An adequate space on the Honan side of the river shall be granted on Lease to British Merchants and others, for the erection of dwellings and warehouses, and His Excellency will ascertain the site and extent before he quits Canton.

5. A site for the erection of a Church shall be allotted on Lease in the neighbourhood of the space occupied by the Foreign Factories, and space for burial ground shall also be allotted at Whampoa.

6. The flying Bridge and another Building between the two Gardens, shall be erected as desired, and sheds shall not be permitted against the walls.

7. For the better preservation of order and the general convenience, the river from before the Factories shall be kept clear of boats.

By Order A. R. JOHNSTON.
Canton, 6th April, 1847. British consulate.

OVERLAND INTELLIGENCE.

The last mail brought intelligence from England to March 25.

A general day of fasting had been observed in England on account of the distress prevailing among the lower classes, especially in the Highlands and in Ireland.—The Cabinets of Europe are getting entangled in the mazes of their own proceedings, and the long preservation of peace is considered questionable—great distress prevails among the common people in France, for want of food, but the Government is showing unwonted liberality to alleviate the distress.

The Spanish Queen is quarrelling with her husband

and her Ministry; the only point on which the royal couple are said to agree is—a cordial hatred of those who brought about the marriage. The civil war in Portugal continues.—Pope Pius IX. has had an attack of Paralysis, which excited the alarm of his friends. He is still engaged with plans for the amelioration of the people.—

The English, French, and Austrian Governments it is said, have concluded a treaty with the sublime Porte for cutting a canal across the isthmus of Suez;—the canal to be navigable not only for trading vessels but for first class ships of war.

UNITED STATES AND MEXICO.

The news from the seat of war, promises a speedy collision. While the army of General Scott was preparing to march upon Vera Cruz, the Mexicans suddenly appeared before Saltillo and drove in the outposts of General Taylor. He was however exceedingly strong there, having with him 6,000 men who had marched with him from Monterey. Many believed that when the Mexicans discovered his strength they would retire; and in the army it was generally considered that Santa Anna meditated no serious blow in that quarter, the movement being a faint to make his intentions of marching his main body to Vera Cruz.

A Tampico paper of the 13th contains extracts from papers of the city of Mexico of the 2d February, giving full details of the capture of 70 Americans by General Minon who were surprized early in the morning at a watering place.

The Mexicans having become convinced that Vera Cruz is to be the object of attack have set about fortifying the passes on the road to Mexico. The Merchants of Jalapa have been called upon for a loan of 4,000 dollars to fortify the Puente Nacional. It is said there is much distraction in the Mexican Councils, and that this, with the want of money, will prevent the Mexicans from offering very effectual resistance.

The session of Congress of the United States had closed. The Three Million Bill had received, previously, the sanction of both branches of the legislature.

The following is the substance of the Bill:—"This resolution enables the President to conclude a treaty of peace, limits, and boundaries, with the republic of Mexico, to be used by him in the event that said treaty, when signed by the authorized agent of the two Governments, and duly ratified by Mexico, shall call for the expenditure."

The Irish Relief Fund in New York amounted to 55,000 dollars. One vessel with the supplies of American charity had already been despatched from New York for Ireland. A second was to follow.

TO CORRESPONDENTS.

The complaint of the "Inhabitants of Jaffna," is one that cannot be redressed through the Morning Star. Their communication is of too personal a character to admit of publication.—With regard to the loss said to have been sustained by the candle-dealer, we are sorry for it. His loss, will perhaps admonish him to greater caution in future in trusting his customers.

"A Conversation about Religion" from Trincomalie, is perhaps well meant; but it appears to us to fail of its object.—There is no Christianity without Christ. Every one therefore who rejects Christ, rejects Christianity.—Then, as to the heathen system being like Christianity, —it is a groundless assumption; the two systems are diametrically opposed to each other, and can no more coalesce than oil and water. The one teaches the worship of devils, the other the worship of the true God—Jesus Christ. The one blinds men and leads them to hell—the other shows how God can be just, and yet justify and save the sinner.—Some heathens are now trying to plaster over the blackness of heathenism with truths they have stolen from the Bible. But all the plastering they can give it will not make it white. Experience has proved the fruits of heathenism to be profanity, cruelty, hatred, robbery, murder, oppression, falsehood, deceit, injustice, uncleanness. And these have generally abounded in proportion to the zeal manifested by heathens for their peculiar worship. Heathenism is modified and restrained and abashed as the knowledge of Christianity advances in the community, but it is the same evil system it always was, and is no more subject to change in its essential nature, than is the devil, its author.

A "Subscriber," at Trincomalie, complains of fraudulent practices by the subordinates in the C. House at that place, by which he has been a sufferer. If the case he alludes to, can be made as clear to others, as it is to himself, redress might we should think be easily obtained through the Police Court.

ACKNOWLEDGEMENT

OF SUBSCRIPTIONS RECEIVED SINCE OUR LAST.
Rev. J. Walton, Trincomalie (additional) 3 copies
Mrs. Eliza Merrill, Oodooville 1

JESTING WITH SCRIPTURE.

[Selected.]

There is a practice which is fearfully common, even among professors of religion, and from which, alas! ministers of the Gospel are not always free, which cannot be too severely condemned, as offensive to God, and injurious to the best interests of man. We allude to the practice of connecting ludicrous anecdotes with passages of Scripture. We know by sad experience and we appeal to the experience of others for the confirmation of the remark, that so lively is the impression which is often produced on the mind by the association of something grotesque with certain texts of the Bible, such passages can hardly be read in the most serious moments, without bringing up to the mind some idea which it requires a strong effort to prevent from producing a smile. This is one abuse of sacred things not less displeasing to God, than, under the Old Testament, it would have been to desecrate, from a holy to a common use, the sacred implements of the temple, the holy anointing oil, or the hallowed fire of the altar.

Jeremy Taylor forcibly remarks on this subject; "Some men use to read Scripture on their knees, and many with their heads uncovered, and all good men with fear and trembling, with reverence and grave attention. For all Scripture is given by inspiration of God, and is fit for instruction, for reproof, for exhortation, for doctrine, not for jesting; but he that makes that use of it, had better part with his eyes in jest, and give his heart to make a tennis-ball; and that I may speak the worst thing in the world of it, it is as like the material part of the sin against the Holy Ghost as jeering a man is abusing him; and no man can use it, but he that wants wit and manners, as much as he wants religion."

MR. POOR'S LETTERS TO HIS LATE PUPILS.

[NEW SERIES, No. 2.]

DEAR FRIENDS,
My last letter contained a notice of measures, now in progress, for raising funds for the erection of small, but substantial Village Churches in localities where schools have long been in successful operation.

The object of this letter is to give you some notice of the erection and opening of a Reading Room, or வேதவியாபாரச் சாலை (Gospel merchandise Depository) on an eligible spot of land, adjoining the Chunagam Bazar. I have, almost from the time of my coming to this Province, realized important advantages from imitating the example of the chief Apostle to the Gentiles, who "disputed in the market daily with them that met with him;" but have never realized ALL which I believe it practicable to secure in that quarter. The deficiency has arisen mainly from the circumstance of my being a foreigner, and from the want of appropriate accommodations. To remedy these defects, and to make an experiment on an extended scale,—even so as to come into contact monthly with the great body of influential natives in the Province, either in person, or by circular letters, and a monthly series of appropriate publications, is the design of this Bazar Establishment.

A substantial tiled building, with stone walls 27 feet long and 15 wide, with a pandal nearly as large as the building, has been erected, at an expence of £15. In aid of this establishment, the following sums have been contributed.

S. Ambalavanar, Esq.	£.	s.
	5	15
Native Evangelical Society	3	
Subscribed by individuals in the neighborhood of Chunagam, about	2	
	8	15
The American Mission	4	
Rev. D. Poor	2	
	£14	15

The Depository will be furnished with an assortment of Bibles, Testaments, Tracts, and other publications, designed for gratuitous distribution, under certain restrictions. Also, with a small Circulating Library of books in the Tamil and English languages, to be loaned to responsible individuals. The Establishment will be under the supervision of a Missionary, who will occasionally be in attendance. But its immediate and principal management will be in the hands of an intelligent Native Teacher, who, it is hoped, will be competent to give appropriate entertainment to all who may be induced to visit the place—whether they be kindred to the woman, with whom our Lord conversed at the well's mouth at midday, or to Nicodemus who sought his counsels by night. I am not aware that there are any individuals in the Province, whose appropriate business it is, to give instruction to promiscuous inquirers in the manner here contemplated.

It will be the duty of the Native Teacher to be in attendance at the most eligible hours in the day—to read and expound select portions of Scriptures and to give information respecting the origin, nature, and importance of the Sacred volumes—to read and distribute Tracts as they proceed from the Press; to read select and important items of intelligence from the *Morning Star* or other periodicals; to form acquaintance for mission purposes with men of influence, and from a distance, who may visit the Bazaar, and, when circumstances may favour, to give a few popular lectures on Geography, Chronology, and History, for which appropriate helps will be provided.

It is not expected that all the objects here mentioned will be daily attended to. They are thus concisely enumerated, for the purpose of giving a general idea of the object aimed at, in stationing a Christian Teacher in so public a place.

Yours, &c.
D. Poor.